

Ømann (SF):

Hvad er det egentlig, der er sket med denne forkætrede lov, eller skulle jeg sige tidligere forkætrede lov. Jeg synes jo nok, hr. Per Hækkerup var meget beskeden, da han indkasserede sin triumf om, at den lovgivning, som blev kaldt en paniklovgivning, nu adopteres af den nuværende regering og af de fleste af de borgerlige partier her i salen. For det er jo ikke ret store svækkelser, der er sket i realiteten. Der er kommet lidt sminke. I den tidligere lov stod der: efter forhandling kan økonomiministeren osv. give de og de regler om kreditformidlingen, og det er nu svækket til, at der lidt længere nede i lovteksten står, at kun hvis aftaler ikke kan opnås, så kan økonomiministeren træde til. Det vil jo sige, at realiteten er den samme; økonomiministerens knyttnæve er stadig væk i beredskab, hvis han har én. Det er netop det, der er kernen i denne lovgivning, at det kommer an på, hvem det er, der sidder og administrerer den.

Derfor kan jeg i dag heller ikke udtrykke særlig sorg over, at det, som hedder selektiv kreditpolitik, er noget, som er svækket i lovforslaget, for jeg tror ikke, vores nuværende økonomiminister overhovedet kunne drømme om at føre sådan noget, så det tab er jo nok til at overse. Men jeg vil da alligevel rejse det spørgsmål, ligesom hr. Per Hækkerup gjorde, om det nu er klogt, ja, jeg vil da også godt spørge, om det er religiøsitet, der har fået økonomiministeren til at sætte bestemmelsen ind om, at der ikke må gives lån i specielle anliggender. Om det er religiøsitet, eller om det er følgetagthed over for EF, synes jeg da var meget rart at få afklaret.

Derudover vil jeg dog sige: er det klogt i en situation, hvor vi står med virksomhedslukninger, og hvor vi står med en katastrofalt voksende arbejdsløshed, at spille sig dette afværgeinstrument af hænde? Jeg ved da meget godt, at det er ikke kapitalformidlingen, der kan klare enhver af disse forfærdelige situationer, men somme tider kan det være afgørende for, om en virksomhed skal lukke eller ej, om den har den tilstrækkelige likviditet, uanset om den i øvrigt er en sundt kørende virksomhed. Derfor synes jeg, det er en forkert politik netop i denne situation at spille sig dette instrument af hænde.

Jeg kan tilsige velvillig udvalgsbehandling, men jeg synes, at netop dette sidste punkt var værd at drøfte videre i udvalget, ikke mindst på baggrund af de drøftelser, vi om nogle minutter skal have i det politisk-økonomiske udvalg om beskæftigelses-situationen.

Kaare Frederiksen (KrF):

Lovforslaget er jo en rammelov, en bemyndigelseslov, og det rejser for så vidt flere problemer, end det besvarer. Inspirati-onen til ændringerne kan søges forskellige steder, men også i Danmarks tilslutning til EFs direktiv om stabilitet og fuld beskæftigelse af 18. februar 1974, det være sagt til nogle af de kritiske bemærkninger. De internationale sider af Danmarks kreditpolitik er hermed påpeget, og lad det være sagt klart og tydeligt, at Danmarks muligheder for at føre en politik for sig selv er mikroskopiske i dagens Europa, i dagens verden.

En særlig udløber af denne internationale sammenhæng, som vi deltager i på godt og ondt, findes i bestemmelsen i § 2, stk. 1, punkt 5, hvorefter økonomiministeren efter forhandling med Nationalbanken kan fastsætte bestemmelser om *forøgelse* af pengeinstitutternes likvide beholdninger med en bestemt procent af forøgelsen i indlån i forhold til et bestemt tidspunkt. I bemærkningerne er der herom sagt, at der kan foreligge situationer, hvor det vil være hensigtsmæssigt at anvende en *høj* bindingsprocent, nemlig når der f. eks. er tale om kapitalindstrømning fra udlandet. Bemærkningen er rigtig og urovækkende. Dette være også sagt til de kritiske røster, der mener, vi kan undvære en sådan lovgivning.

Den gældende lov begynder med ordet „Økonomiministeren“, lovforslaget med ordene „Danmarks Nationalbank“. Men dette formelle forhold overskygges jo i ikke ringe grad af lovforslagets § 2, der placerer økonomiministeren centralt som den, der efter forhandling med Nationalbanken kan træde til, såfremt frivillige aftaler ikke har kunnet opnås med pengeinstitutterne om kreditformidlingens omfang og likviditeten. Den liberalisering, som nogle måske har set hen til, findes jo væsentligt i 15 pct.s klausulen i § 2, stk. 1, punkt 4, og i visse nærmest redaktionelle ændringer.

Jeg rejste i indledningen det spørgsmål,